

RAPPORT

SVERIGES KVINNOLOBBYS ORDFÖRANDEMÖTE OKT 2019 BAGARMOSSEN

Årets ordförandemöte hölls i den stadsdel i Stockholm där jag råkar vara politisk ordförande, det kändes väldigt bra, två gästföreläsande veteraner var inbjudna, Gertrud Åström och Lena Johansson.

Gertrud Åström föreläste på temat – varför är inte patriarkatet krossat – och gav en akademisk historisk bild över kvinnors kamp för att få acceptans för argumentet att det finns kvinnoperspektiv. Avstamp togs i tidigt 70-tal då jämställdhet blev ett politiskt arbetsområde trots att det ännu inte fanns någon akademisk analys om vad det betydde. Här var det frågor som rätten till lika lön, daghem åt alla, pornografins betydelse och sexköp som dominerade och där det krävdes politiska beslut. Gertrud betonade att ordet kvinnoperspektiv är värde subjektivt och att biologiskt kön är konstant. Här fick vi intellektuell energi till eftermiddagens workshop.

Lena Johansson tog avstamp i Prop. 93/94:147, om Jämställdhetspolitiken, där det noteras att en förutsättning för att synliggöra kvinnors och mäns villkor är att ta fram könsuppdelad statistik inom alla områden och göra den lättillgänglig. Propositionen kommer med förslag till ekonomiska förstärkningar och om ytterligare utredningar för att kunna ta fler jämställdhetspolitiska beslut. Det initialt viktigaste förslaget är att fastslå "att Jämställdhetsarbetet bör kompletteras och breddas med utgångspunkt i ett synsätt som i ökad uträkning beaktar det ojämna maktförhållandet mellan könen och kvinnors och mäns skilda villkor på olika samhällsområden." Denna Prop. återfanns hemma i mitt arbetsrums bokhylla, jag noterar en understrykning som avslutas med en mening som följer "... kvinnors uppgift i samhället i dag är att gå balansgång vilket resulterar i en jämställdhetspraktik på systemets villkor". Här infinner sig nu känslan av att jag fortfarande håller på med vad jag alltid hållit på med, för på mitt ex av propositionen står det Miljöpartiet mars 1994. Jag var då ansvarig för miljöpartiets jämställdhetspolitik i partistyrelsen och skulle skriva vårt remissvar. Hösten 1994 kom jag in i riksdagen och fick ansvaret att genomföra riksdagsbeslutet i det som då var "världens mest jämställda parlament". Riksdagen slog fast "att få makt är att få rätten att formulera problemet". Rätt till lika makt och inflytande kom sedan att bli en av de viktigaste punkterna i Sveriges jämställdhetspolitik och det är precis denna formulering som Gröna Kvinnor arbetar med och har arbetat med ända sedan vi bildade föreningen 2005.

I grupparbetet tog vi upp möjligheterna av att även framledes hävda ett kvinnoperspektiv. Vi ser ett avkönat samhälle växa fram, barn föds inte längre av kvinnor utan av personer, surrogatmödrarskap ska utredas igen, lagstiftning om ett tredje kön föreslås och könskorrigering tillåts på minderåriga. Samtidigt tar kvinnor palats inom alla de områden män tidigare dominerat, är det en feministisk seger eller en maskulinisering av kvinnan, så som Susanna Popova skrev i kolumn i SvD i veckan som gått. Ordförandemötet gav mig gammal kunskap åter, nu tjugufem år senare ser jag att det Gröna Kvinnor gör, tar oss rätten att formulera frågor själva, är en fortsatt kamp för makt och inflytande där vi utgår ifrån att det finns ett kvinnoperspektiv som är centralt och som ska tillföras den ekonomiska samhällsstyrningen och nyttan. *Ewa Larsson*